

Cezarina Adamescu

***O STEA CĂZÂND,
SE-NALTĂ***

- florilegiu omagial pentru GRIGORE VIERU -

Copertă și ilustrații: **Mirela Nicoleta Hîncianu**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ADAMESCU, CEZARINA

O stea căzând, se-nalță: florilegiu omagial pentru
Grigore Vieru / Cezarina Adamescu.- Galați: Sinteze,
2009

ISBN: 978-973-1917-63-4

821.135.1-1

ÎNTÂLNIRI CRUCIALE ȘI O SĂRBĂTOARE A CUGETULUI ROMÂNESC

Așa cum bine a spus fratele nostru întru cuget românesc, Poetul Grigore Vieru, Poesia a avut întotdeauna drept sfântă menire ”să încurajeze soarele să răsară și femeia să nască”.

Am citat aceste cuvinte nu întâmplător. Ele-mi aduc aminte de salba de simțăminte care mi-au răscolit ființa în acel crucial an 1989, când la grădina de vară a urbei noastre, ne-a fost dăruit de către Opera Română din Iași, un neuitat spectacol intitulat ”Vin din Munții Latiniei”, spectacol de cuget și simțire românească, în care cele două arte Poesia și Muzica s-au împletit în chipul cel mai armonios, atingând culmile desăvârșirii. Îl avea ca protagonist pe Grigore Vieru, fratele nostru de suflet și sânge, alături de Silvia și Anatol Chiriac, Iurii Sadovnic și Grupul Legenda.

Sunt 19 ani de atunci dar parcă a fost ieri. Ca simplă spectatoare, am fost confruntată în ziua aceea cu o priveliște cel puțin insolită: când am ajuns în micul scuar din fața grădinii Central unde se aflau sute de oameni nerăbdători să-și manifeste simpatia și admirația, precipitându-mă spre intrare, am dat piept cu un nesfârșit cordon

de oameni ai ordinii publice, înarmați cu bastoane de cauciuc, însoțiți de câini lup și purtând țignale stridente și alte asemenea arsenale. Străjuiau intrările stând la distanță de 2 metri unul de altul și păzeau – ce? Un artist? Un mare poet universal? Un grup folk? Cântăreți de profesie? Ce comedie! Dar oare Nichita a fost și el păzit la Struga, când a fost încoronat, pe drept cuvânt, Rege al Poesiei? Dar alți câțiva poeți universali, la marile festivaluri Herder sau Etna Taormina, au fost oare tot atât de strașnic păziți de fanii lor, care nu fac altceva decât să-i admire nelimitat, fără granițe? Căci iubirea, admirația, afecțiunea pentru oamenii de cultură și artiști nu prea cunosc granițe. Ele transgresează și Timp și Spațiu și se manifestă, în felul lor, zgomotos și cât se poate de sincer, nepremeditat, ci spontan și, cu atât mai puternic.

Și apoi, cui i-ar trece prin cap să facă cel mai mic rău unui Poet? Cum să lovești o stea, un luceafăr?

Dar atunci, am fost purtată ”nevoit” de valul mulțimii și condusă, mai bine zis îmbrâncită, și direcționată, precum oaia la strungă pe un culoar format din oameni în uniforme și câini negri. Se pătrundea în șir indian, câte unul, ca la analizele micro, înaintând anevoios, ceea ce sporea starea de nervozitate și mai ales, anxietatea. Parcă pășeam spre o cameră galbenă, spre un univers concentraționar, unde nu există decât intrare. În sfârșit am pășit pragul grădinii,

cu inima strânsă. Eram devastată de stări contradictorii: teamă, bucurie, nerăbdare și un ușor sentiment de culpabilitate și mai ales penibilitate. Mă rușinam chiar că nu pot să-mi manifest în mod liber și pașnic simțămintele de admirație și trebuie să fiu ”păzită” pentru acest lucru. și mă tot gândeam, cum s-or fi simțind oaspeții noștri moldoveni, frații de sânge, care nu pot nici ei să se manifeste plenar și sunt condiționați în ceea ce privește repertoriul.

Mi-am ales un loc, nu prea în față. De altfel, puhoiul acela viu de oameni, fiind dirijați, ocupaseră cam jumătate din suprafața grădinii cinematograf de vară și mai rămăseseră scaune în cealaltă.

Acum pot să spun că plecasem de-acasă c-un gând secret care putea fi lesne interpretat. Dar era un gând așa de nevinovat! Voiam, de fapt, cu tot dinadinsul, să-l văd îndeaproape pe Grigore Vieru, pentru care nutream și nutresc și astăzi un simțământ de nețărmurită admirație. Voiam să-i simt preajma, să văd nimbul acela de inefabil care-i înconjoară, blând chipul, să-l ating ușor, fie și în treacăt, să mă încredințez că există.

Am fost dintotdeauna excesiv de timidă. Nu-mi place să dau buzna, să agresez actorii la cabine, deși-i iubesc și respect foarte mult, având pentru ei simțăminte speciale. De data aceasta, trebuia, era imperios necesar. Cu orice risc. Am avut nevoie de un efort de voință și un curaj fără margini să pot urca, înainte de începerea

spectacolului într-un moment mai liniștit, cele câteva trepte spre scenă, în culise, unde era un vacarm de nedescris. Mult tineret și copii se înghesuiau la ușa cabinei Poetului. Oamenii de ordine și organizatorii spectacolului păzeau cu strășnicie intrările. Maestrul se odihnea între spectacole, era – mi s-a spus – bolnav și obosit. Aveam și eu un buchet de crizanteme albe pe care le purtasem precum pe o crenguță de măslin să vestesc PACEA. Mai avem la mine pregătite anume, două portrete de-ale Eminescului nostru și un ”arhipelag de visare”, o plachetă de versuri proprii pe care o publicasem de curând. Un modest omagiu. Atât cât mă pricepusem. Atât puteam eu să-i dărui, fiindcă TREBUIA SĂ-I DĂRUI CEVA, o dată cu cele mai cuviincioase mulțumiri pentru simplul fapt de a exista, de a respira același aer cu noi, pur și simplu, binecuvântându-ne și iluminându-ne cu aura chipului său, cu blândețea din zâmbetul său, din mirabilele dumisale cuvinte dăruite tuturor, deopotrivă.

Dar... am fost îndepărtată din preajmă cu brutalitate, somată să părăsesc culisele dacă nu vreau să dorm la miliție. Atunci, cu un curaj pe care doar disperarea, nebunia sau dragostea îți-l pot insufla, am rugat un impresar de la ARIA să-i înmâneze florile și cartea, explicându-i, că nu doresc, de fapt, nimic altceva. A înțeles? N-a înțeles? Cert e că a luat modesta mea ofrandă, iar eu am coborât repede, tocmai la timp pentru

a-mi feri de priviri indiscrete, obrajii dogorind, de parcă aş fi săvârşit o faptă nedemnă, de care trebuia să-mi fie neapărat ruşine.

Pe toată durata spectacolului am avut lacrimi în ochi. Nu-mi aduc aminte să mă fi emoţionat atât de tare la vreun alt spectacol. Sufletul meu a vibrat în aceeaşi limbă cu a lor. N-am să uit niciodată cuvântul de început al spectacolului: Fraţilor!

Nu ne era îngăduit să răspundem altfel, decât prin aplauze. Şi am aplaudat frenetic, fără să mai iau aminte la şuvoaiele de lacrimi care curgeau nestăvilite, am aplaudat împreună cu tot norodul acela, în acordurile imnului : "Eu vin din munţii Latiniei/ Deci şi scrisul mi-e latin".

Am hohotit pur şi simplu cu mâinile, până când mi-au amorţit palmele.

Într-un târziu, m-am despărţit cu greu de scaunul meu incomod din grădina aceea improprie pentru un spectacol de asemenea ținută artistică. Încet-încet, grădina a rămas pustie, prin aer încă vibrând acordurile sublime, paleta de timbre şi sonorităţi, efect al memoriei sintetizatorului, care parcă revărsau în sus, către stele, picăturile unui cânt la psaltirion, peste glasul blând, cald şi foarte tandru, foarte tandru (parcă îmi şoptea numai mie?) al Poetului Grigore Vieru, Papa Grig, părintele Abecedarului, Domnul cel mai iubit din Republicile Româneşti ale Poesiei.

În acele mirabile zile, când toată urbea respira aerul acestei sărbători a cugetului

românesc, s-a interzis de către înalta conducere a județului întâlnirea scriitorilor gălățeni cu acest frate de condei, limbă și sânge. N-am înțeles niciodată de ce. Să nu ne influențeze sau să nu-l influențăm? Ca și când Poesia n-ar cunoaște și alte căi de comunicare subterană, de comuniune spirituală, pânze freatice care se revarsă în suflete provocând tandrețe-n averse, mari inundații nostalgice din toate direcțiile și întâlnindu-se într-un punct comun, acolo unde nimeni nu poate pătrunde decât Duhul Sfânt: sufletul omenesc.

Oamenii aceștia nu trebuie dinadins să se caute, dar nici să se ocolească. Se găsesc oricum. Se ghicesc de la distanță purtând însemne distincte. Insigne pe dinăuntru. Îi îndeamnă acel dor care, cu ochii închiși devine și mai intens, mai flămând și mai dornic de a-și căuta afinități elective.

De ce mi-a revenit în memorie în aceste zile, după atîția ani, concertul spectacol oferit de moldoveni în țara mună, e lesne de înțeles.

Întâmplarea are un tâlc. Rădăcinile ei încolțite, au semințe adânc împlântate în lăuntru meu vulnerabil. Explicația ar fi aceasta:

Consider ca pe un drept legitim al fiecăruia dintre noi nevoița de a-ți cunoaște ascendenții, de a ști cum și de unde a apărut el în lumea aceasta, care îi sunt rădăcinile.

Printr-un ciudat ”joc al întâmplării”, eu nu mi-am cunoscut niciodată bunicii. Întreaga copilărie am fost răvășită de această acerbă

dorință: de a avea un bunic și o bunică, dacă nu chiar câte două perechi, la care să mă pot refugia atunci când mă tem de îngheț, de câini, de vise urâte și de întuneric.

N-am avut parte de această binefacere. În schimb, am să vă spun o poveste simplă. Este aceea a unei femei. În acest oraș a fost cu desăvârșire străină. N-a avut nici măcar o rudă și nu știu ce valuri o purtaseră aici, lângă bătrânul acesta de fluviu, să nască prunci, să-i crească și să-i statornicească. S-a născut la Olănești, Județul Cetatea Albă. Cântecurile cu care a ademenit somnul pruncilor ei erau în limba dulce, bolovănos de moale și nespuse de dragă a moldovenilor basarabeni.

La vârsta de 21 de ani și-a pierdut definitiv părinții, Sonia și Filip, precum și pe fratele ei, Leonida care, cu toții, în iulie 1940, în primul val al așa-zisei "retrocedări", au fost deportați, îmbarcați în bacuri, cu ce se aflau pe ei și cu o brumă de lucrușoare strânse-n pripă și duși pentru totdeauna prin cine știe ce zonă necunoscută a Siberiei.

Oricâte eforturi a făcut femeia să-i găsească prin forurile internaționale, prin Crucea Roșie, prin ARLUS și alte societăți, s-au dovedit fără rezultat. Nu le-a putut da de urmă, și a trăit așa, toată viața cu nostalgia pierderii lor în suflet. Uneori când spăla sau călca lenjerie, femeia aceea blândă și frumoasă și tristă, cânta pe limba ei ușor deformată, cântece din copilărie și lacrimi

mari îi cădeau în albie, făcându-se una cu spuma aceea, imaculând-o. Niciodată n-a spălat rufe, fără să plângă.

De atunci nu pot să suport când văd o femeie spălând rufe în albie.

De 7 ani, femeia aceea, s-a dus să se întâlnească în Patria de sus, cu părinții și fratele ei, Leonida. Către sfârșit, încetase să-i mai caute, i se părea totul zadarnic. Dar a trăit jumătate de veac cu această imensă durere în suflet. Purta, până în zilele din urmă, urmele unei frumuseți aproape nepermise pentru o femeie săracă și rămăsese la fel de blândă și nefericită.

Femeia aceea s-a numit Arionda și dintr-o fericită întâmplare, a fost mama mea.

O clipă, la spectacolul acela, am avut gândul nerverosimil că artiștii de peste Prut au respirat același aer cu bunicii mei necunoscuți și pierduți pentru totdeauna, că le pot regăsi surâsurile pe chipurile acestor oameni atât de îndrăgiți în lumea fermecată a cuvântului și a muzicii, că-i regăsec chiar. Și că mi se va permite, să le încredințez fără rezerve, sufletul și întreaga ființă.

Iar pe Grigore Vieru îl situez coborâtor din spița funciară a bunelor mei materni, a unchiului Leonida și a neuitatei mame mele, Arionda.

21 iunie 2008,

Începutul verii astronomice

STRIGARE

lui Grigore Vieru, in memoriam

Negre aurore,
Negre orizonturi,
Unde ești, Grigore,
Și pe care fronturi
Ale Limbii noastre
Lupte porți cu sânge?

Vino în Moldova,
Vino-n Iași, la târg,
Vino-n țara mamă,
Vin' că nu e glumă
Și ne mor copiii.

Morții și cu viii
Vin să-și ceară dreptul
Și deschis li-i pieptul
Pentru vergi și cuie.
Ei pe cruce suie,
Urcă la Hristos,
Drum bolovănos.

Vin să nemurească,
Să-i împărtășească
Patima lumească,
Patima de sânge.

Doar Măicuța plânge
Plânge pe fecior,
Cum pe un mior
Plânge ciobănașul.
Pe pustiu – imașul.

Maica e cernită,
Maica-i durerată
Că Moldova toată
Astăzi e-n răscoală.
Vin, Grigore, scoală,
Vino, te ridică,
Să ne scapi de lupii
Fără nici o frică
Fără Dumnezeu,
Vin' că tare-i greu,
Greu e fără tine!

Ca fără lumine;
Verbu-a-ncremenit,
Cântecu-i pierit,
Sunetu-i muțit,
Duhu-ncărunțit.
Palid e Cuvântul
Și pustiu pământul.

Vino, dar, Viere,
Adă vin și miere,
Adă pâine coaptă,
Țara te așteaptă,

Să o cânti din nou
Cântec cu ecou
Cântec miresmat
Pentru-ntregul nat.

Patria și Mama
Ele ți-au fost vama,
Văduve-amândouă
Cu obraji de rouă,
Cu obraji de humă,
Vin' Grigore, nu mă
Mai îndur s-aștept.

Dorul arde-n piept,
Dorul arde-n oase,
Doamne-al meu, Hristoase,
Doamne-al meu, Iisuse,
Vremile-s apuse,
Reci și-ntunecate,
Vin' iubite FRATE!

Vino pe-ndelete,
Treci de râul Letae,
Treci de Styx și vamă
Vino-n Țara-Mamă,
Vino azi la frați
Că-s îndurerați
Vino că sunt plânși
Și-n durere strânși.

Îți șoptesc pierdută,
Vino și ne-ajută,
Și stihia stinge,
Poate vom învinge!

18 mai 2009 La patru luni de la plecare

BOCETUL NEAMULUI

Neamul meu de peste Prut
Blând ca un surâs durut,
Neamul meu de peste ape
Mi l-am tras de ochi – aproape.
Neamul meu de peste cer
Îmi întinde lăicer,
Îmi întinde punte lină
Pe spinare de Lumină;
Pe spinări de curcubeu
Oropsitul, neamul meu.
Neamul – ca desprins din rama,
Neamul consângean cu mama.

Limba-mamă ce ne doare
Aură nemuritoare,
Blândă l-a înfășurat
Pe acest firav bărbat;
Aură de nemurire,
Pe al Poeziei Mire.
Mierea ei trecută-n vers
E pecetea de neșters,
E-un sigil de foc, ia sama,
Limba dorului de mama.

Neamul cel năpăstuit,
Neamul îndumnezeit,

Neamul cel anahoret
Neam rămas fără Poet.
Neam cu limba presurată,
Neam de sârmă înghimpată.
Neam lovit de aprigi soarte
Neamul meu – rănit de moarte.
În bătaii de vânturi rele
Neamul neamurilor mele.
Ăsta-i neamul cel mereu
Cruce grea de Dumnezeu.

Eu cu legământ mă leg,
Neamului cel neîntreg,
Neamului cel văduvit
Neam ce astăzi e lovit,
Neamului în jale, bietul,
Fiindcă i-a plecat Poetul.

Neamul meu basarabean
În veșminte de mirean,
În purtare – sacerdot
Coborât din Sabaot.
Dezunit și împărțit,
Neamul mamei cel iubit,
Neamul înecat de plâns
Floare de opaiț stâns.

Plâng izvoarele în clocot
Plâng și limbile de clopot,
Plânge iarba în otavă
Subțireauă și firavă,

Plâng și floarea și ninsoarea
De pe iarbă plânge boarea,
Plânge – azurie – zarea,
Plâng și muntele și marea,
Plânge codrul în desime
Plânge și nu-l știe nime'.
Plânge frunza gălbenea,
Plânge iarba mititea,
Plânge-n carte Albinuța
Fiindcă tatăl ei, fuguța,
A plecat tăcut pe-o stea
Stea de rouă și de nea.

Plângeți, surioarelor,
Apelor, izvoarelor,
Munților, câmpiilor,
Plângi, tu, floarea viilor.
Plânge lamura de grâu,
N-are cine-o ține-n frâu.
Hohotesc pădurile,
Cască toate gurile,
Scorburile, șurile;
Plânge vântul morilor,
Țipătul cocorilor.

Plâng Lipcanii, Pererâta,
Și Soroca-și cerne sâta,
Basarabia – cernita,
România – înrudita.
Sita lor, cu lacrimi grele
Plânge-n versurile-acele,

Plânge-n versurile-aceste
Că Poetul nu mai este,
Plâng cu toți din tată-n fiu,
Pentru chipul său cel Viu,
Pentru chipul său cel drag,
Plâng meleag peste meleag,
Plânge astăzi tot cuprinsul,
Plânge Versul, neînvinșul.
Toate-acestea se unesc cu
Plânsetul lui Eminescu.
Plânsul fratelui mai mare,
Preacinstit cu-nfiorare.
Cerurile s-au deschis
Să primească înc-un Vis,
Stea căzând, ce s-a-nălțat
Într-un crug înmiresmat.

Mă jelesc și nu în van,
Neamului, al meu liman.
Eu mă tângui, mă jelesc
Pentru neamul românesc.
Mi-am găsit în el alean,
Neamul meu basarabean.
Eu pe cruce-oi jurui
Că în veci l-oi pomeni.

Plânge satul Pererâta,
Plânge iarba, vestejâta,
Plânge iarba, înghețata,
Că Grigore-n cer plecat-a.
Plânge piatra, plânge râul

Și de jale plânge grâul.
La Lipcani e doliu greu,
Plânge-ntregul neam al meu,
Sufletul din cer al mumei,
Plânge ca și pumnul humei.
Îngerii jelesc în cor
C-a plecat Poetul lor.
Plâng și pruncii ne-nțărcați,
Plâng bătrânii-nfrigurați.

Plânge casa-ngenuncheată
După pruncul de-altădată,
Plânge crucea, plânge ceara,
Și-i îndoliată Țara.
Plânge azima-n potire
Poezia fără Mire.
Trup de praf rătăcitor,
Sufletul nemuritor,
Moartea o a preschimbat
În cunună de-mpărat,
În cunună de safire,
Pentru-al Poeziei Mire.

Fruntea-mpodobind cu laur,
Înțeleptului – Drept Faur,
Ce-a plătit cu preț de sânge
Tot ce-n Țară astăzi plânge.

De pe fruntea tutelară
Și din gura lui amară,
Ba din ochiul blând și trist

Și din trupul său de crist
Strofe izvorăsc în stele
Ca și lacrimile grele.
Stropi din roua plânsului
Cad pe fața dânsului,
Floricea dorului
Și-a nemuritorului,
Căci Poetul n-a pierit,
Dimpotrivă-a nemurit.

Nu mai plânge maică-așa,
Fiindcă el va învia.
Limba mamei care-l doare
Aură-i nemuritoare.
Stea căzând în ceruri sus,
Lângă fața lui Isus,
Gemănată c-un Luceafăr,
Stea pe cerul încă teafăr,
Steaua maicii dumisale
Stea ce s-a născut din jale.

18 ianuarie 2009, Galați, România

O CARTE DINTR-O MIE

Ce carte ți-aș închina
eu ție,
iubitul meu domn,
în stare să te adoarmă
și să te trezească din somn?

Ce carte, ce carte,
care să te cheme din moarte,
să te întoarne din drum,
dintre stele – duium?...

Ce carte să scriu,
prea iubite, Poete,
s-o parcurgi toată, pe îndelete,
să străbați o alee
ca pe Calea Lactee,
să nu te mai doară
un Neam și o Țară;

să nu te mai ardă, bunăoară,
ochii de plâns la hotară?

Să nu te mai doară
albastrul de zid,
surâsul rigid,
Limba numită Duminică,
Atunci când nu se cuminecă?

O carte drept pod peste Prut,
să nu te frângă cuvântul durut,
din flori aruncate pe val,
din sunet de nai și caval.

Un pod peste ani
din mâini înălțate
în rugi preacurate,
din irișii tăi diafani,

frate iubit,
domn (ne)murit
asta îți scriu,
Grigore, iubite,
pe neauzite,
pe nefrunzărite,

carte dintr-o mie
cel puțin în stare
să te reînvie!

MAMA DOCHIȚA

Maica mea, obraz amar
Ți-a adus fecioru-n dar
Nu basmauă, nici rochiță,
Ci, cuvintele, Dochiță.

Ești – Eudockie-n câmpie
Ca izvor de apă vie,
Ca un fir de iasomie,
Printre frunze de tutun.

Eu cuvintele-mi adun
Și te-anunț c-al tău băiat
Va sosi neîntârziat.
Pe cărarea dinspre sat
Cum venea și altădat'.

Și te-anunț c-al tău fecior,
Vine azi încetișor.
Spune-i tu lui Dumnezeu
Cum i-ai spus mereu, mereu

Ca să-i pregăteasc-un pat
Din vers dulce și curat,
C-a venit să se-odihnească
Fiu-n Limba Românească.

MAICA

O, mamă Dochie, iubită,
Copilărie-mbătrânită,

Meleag și grai și permanență.
Tu ești a dragostei – esență.

Tu ești a lumii neuitare,
Întemeiată pe-ntrupare.

Ești leac, întoarcere acasă,
Ești Miorița credincioasă

Îndrăgostită de păstor
Și ești alean și ești fior.

Ești Adevăr proptit în Bine,
Ești totul, totul pentru mine.

O STEA CĂZÂND, SE-NALȚĂ

O stea, căzând, s-a înălțat
Pe-un cer cu stele presărat.
O stea pe cerul încă teafăr
Îngemănată c-un Luceafăr.

Pe o planetă populată
Cu suflete fără de pată.
Curg râuri-râuri de cuvinte
Desprinse din izvoare sfinte.

Privind acum pe cer, tot natul,
Cu dragoste, c-așa e datul,
Îți recunoaște steaua-ndată
Cu sfânt Luceafăr-gemănată,

Tremurătoare ca-ntr-un vis
Ce luminează în abis.
Cei doi, Grigore și Mihai
Și-au dat binețe azi în Rai.

PĂRINTELE ABECEDARULUI

Părinte de Abecedar,
Alcătuït cu drag de har,
Tu literele-ai scos din sân
Le-ai fost supus, le-ai fost stăpân.

Și frate și copil în vers,
Ai presărat în Univers
Miresme și-adieri de cânt,
Tu – robul Regelui-Cuvânt.

O inimă ce-i veșnic trează
Și sufletul ce-atent veghează
Cu-adâncă dragoste de glie
Și de Măicuța Românie

În Templul Limbii, foarte dragă,
Te-ai nevoit, o viață-ntreagă.
Tu, vrednicul Semănător
Ajuns profetul tuturor.

Părinte drag, Poet smerit,
Murind, acum ai nemurit,
Lumini de candelă și sfeșnic
Poemele – rămână veșnic

În sufletele de români
De-aici, de-acolo, din străbuni
Călătorind spre viitor
Cu numele-ți nemuritor.

Poeți de dincoace de Prut
Ți-aduc azi ultimul sărut;
Ți-aduc și-o sfântă-mbrățișare
Și-ți dăruiesc o albă floare:

E floarea Limbii românești
Ce-a izvorât la Ipotești.

O COLUMBIȚĂ

Poetul aureolat
Nici când din lume n-a plecat

Din nimbul lui cel crucifer
Un porumbel țâșnește-n cer.

E columbița cea măiastră
Ce cuib își face într-o astră

Atunci când zorile mijesc:
Crâmpei de suflet românesc

Pe firmamentele cerești
Ale culturii românești.

COLIND TRIST

Colindele abia ce-au stat
Dar Lerui, Doamne, n-a-ncetat.

E-un Lerui-ler și Linu-i lin
Să-i fie somnul de alin.

Să-i fie inima-mpăcată
Făptura toată dezlegată

De taine vechi, de taine noi,
Acum și-n Ziua de Apoi.

Iertat și binecuvântat,
Pe-aripi de serafimi purtat.

Le spun colindelor să tacă.
Înlăcrimată-i gura seacă,

Înlăcrimată-i gura rece,
Că Vreme vine, vreme trece...

EMINESCU PENTRU POET

Este plânsetul, izvorul,
El e – de acasă – dorul.
Codrul, frate-ngemănat
Starea lui „A fost odat’ ...”

Toate astea-s la un loc,
Într-o lacrimă de foc.
Peste-ntregul Univers
Prinse-ntr-un crâmpei de vers.

Este dragostea de mamă,
E iubita cu năframă,
Este umbră, este vis,
Luminând în Paradis...

IZVOR

Ochii, fruntea-ți limpezești
În izvoarele cerești.

Râul, ramul te păstrează
Întru verde-ți luminează.

Sufletul se naște iar
Într-o stea de chihlimbar.

El e arbore de dor
Și e-un încercat fior.

Înspre fața lui te pleci
Că-i nemuritor în veci....

AI FI PUTUT....

În golul cel necunoscut
Ai fi putut să fii pierdut.

Dar umbra zarzărului verii
Bătea timid la geamul serii.

Și stelele, de scăpătat,
De câte ori le-ai numărat?

Pe deal, pe șei de curcubeu,
De mână doar cu Dumnezeu.

Icoana geamului de sus
Ți-arată chipul blând: Isus.

„TAINA CARE MĂ APĂRĂ”

„Sunt iarbă, nu pot fi mai mult”.
Al Universului tumult
Mă poate într-o zi strivi,
Iar cerul însuși m-o jeli.

Românule, înfrânge-ți teama:
Din ceruri mă jelește m a m a.

Mă vor jeli adeseori
În zare, șiruri de cocori.

Pe soare, ploaie ori ninsoare,
Jeli-vor sălcii plângătoare.

Va șuiera amarnic vântul
Și-n zori mă va jeli pământul.

Vor plânge pruncii și soția,
Mă va jeli și Poezia.

Mă va boci încet, frumos,
I-am fost atât de credincios...

Îi port insigna pe sub haină.
Mă apără o sfântă taină.

Nu plângeți, le voi spune-ncet
Și nu-l întoarceți pe Poet

Când a pornit spre steaua lui
Că-i steaua Eminescului.

Născut din glorie și chin
E crugul versului divin;

E crugul versului ceresc
Născut din os de Eminesc.

Aprindeți candelile de flori
Pe câmpuri răspândeți culori,

Tămâie ardeți în cătuie
Și-apoi priviți cum fumul suie.

Lumina și mireasma bună,
Rămâne-vor în carte – rună.

Iar sufletul ca de copil
Rămână-n carte - un sigil.

DARURI

Doamne, sfânta lui nemoarte
A intrat demult în carte;

Sfânta lui temeinicie
A intrat în veșnicie.

Sfânta naștere a lui
Grâul a-nflorit pe grui.

Lucrul mânuirilor sale
A umplut cu vârf pocale.

Rodul inimii curate
Se măsoară în carate.

Numai, Doamne, dorul lui
Este ca al nimănui.

PENTRU TOȚI ȘI PENTRU TOATE

Pentru grâu ai scris litanii,
Pentru iarbă, dulci pisanii;

Pentru ploaie și zăpadă
Ți-ai dat ultima monadă

Și adus-ai imn țărânei
Pentru sfânt – mirosul pâinii;

Pâinea dragostei cu rod
Dăruit-ai la norod.

Dintr-al soarelui izvod
Raze-ai împletit drept pod.

Pomului cel înflorit
Cu mărgelile-mpodobit

Cu mărgelile vii de aur,
I-ai slujit drept meșter faur.

Sânului - al țărânei-mume
Tu i-ai dăruit un nume.

Pentru tot ce s-a ivit
Tu te-ai frânt și împărțit.

Precum pâinea pe altar
Și le-ai presărat cu har.

Toate-acestea astăzi lângă
Tine sunt ca să te plângă.

LA PERERĂTA ȘI PRETUTINDENI

Toți țărani-au stat din munci.
Tace gândurit de prunci.

Tace ploaia, tace vântul
Vânăț s-a făcut pământul.

Frânge mâinile, măicuța
Înnodându-și băsmăluța,

Înnodându-și plânsul greu,
Azi suspină Dumnezeu.

Lacrimă de-argint ce leagă
Plânsul mamei lui cea dragă

Lacrimi scurse, jumătate
Căci Poetul din cetate

A plecat spre zări veline
La măicuța lui, vezi bine.

Numai clopotul tot sună
Și ne-adună împreună

Să-l conducem cu alai
Spre căsuța lui din Rai.

ȚARA ȘI LIMBA

Basarabia e plânsă,
În durere mută strânsă;

Într-un glas să-l pomenească
Plânge Limba Românească

Fiindc-a fost al ei părinte
Bardul - inimă fierbinte.

Toată viața pe pământ
Graiu-l socotea ca sfânt.

Durerată - țara lui
N-a mai fost a cucului

Cuib pustiu cu fiii duși
Prin străini bătând la uși

Ci s-au reîntors acasă
Într-o Limbă preafrumoasă.

Însuși Regele-Cuvântul
Îi slăvește astăzi Cântul.

PLÂNSUL PIETRELOR

Plânsul pietrelor n-a stat,
Cu obrazul nezvântat

S-a întors, s-a răsucit.
Stă pământul împietrit

Împietrit și năucit,
De durere amuțit.

Rana lui cea arzătoare
Astăzi n-are-asemănare.

Glasul țării sugrumat
E de plâns și de oftat

Și de lacrimă amară
Parcă-i mai pustiu în țară.

Iarba, toate florile
Și-au pierdut culorile

Parcă le-a pierit parfumul
Din bageacuri stă și fumul,

Dinadins nu vrea să suie
Că Poetul astăzi nu e.

Astăzi a plecat Poetul
Cu de-a sila, cu de-a-ncetul

Și-ntr-o ultimă privire
Ne-a lăsat a lui Iubire.

POETUL

E ființa Limbii sfinte
Plină de învățăminte;

Este glasul tunător
Al întregului popor.

Este conștiința vie
A ce-a fost și va să fie.

Este nimbul cald al orei,
E lumina Aurorei.

Este Doina – dar cerescu,
Sufletul lui Eminescu.

Este adevărul pur,
Visul care-a prins contur.

Este tot ce-n zare vezi
Când spre înălțimi cutezi.

El e glasul ce mereu
Cheamă către Dumnezeu.

POETUL ȘI ȚARA

Țara fără de poeți
Ruptă-i parcă din peceti;

Ruptă e de frumusețe
Și de dalbă tinerețe.

De istoria cea vie
Ruptă-i țara pe vecie.

Țara fără cărturari
N-are meșteri făurari.

N-are sânge parcă-n trup,
Legăturile se rup,

N-are, n-are oxigen
Pe pământul indigen.

Cum atunci să mai respire,
Fără cel mai vrednic mire?

Căci Poetul e alesul
Care-i știe înțelesul.

O respectă și-o iubește
Câtă vreme viețuiește.

Nici Poetul fără țară
Nu trăiește, bunăoară,

De pelin îi e gura-amară
Și-i e chipul ca de ceară.

Cu o nevăzută ață
Ei vor fi legați pe viață

Ca îndrăgostiții – mirii,
Însăși în virtutea firii.

GRAIUL DIN STRĂMOȘI

Graiul tău cu ochii plânși,
Graiul tău cu pumnii strânși,

Graiul țării din strămoși
Cei la minte luminoși,

În cuvinte sfinte-l scrii
La bătrâni și la copii.

Îl transcrii cu pietate
Și pentru posteritate.

De la cei înaintași
Tu îl treci către urmași.

Și-l îmbogățești mereu
Doar cu Duh de Dumnezeu.

Razele din Duhul Sfânt
Tu le-ntrupă într-un Cuvânt.

PATRIA ȘI MAMA

Sunt acestea lucruri sfinte,
Drag copile, ia aminte.

Prichindelule, ia seama,
Ele-s: Patria și Mama.

Deopotrivă de iubite,
De cântate, de cinstite.

În cuvintele – atâte –
Doar din suflet izvorâte.

Nu încap minciuni în ele
Cum nu-ncape ceru-n stele;

Cum nu-ncape barda-n lună
Și seninul în furtună.

Cum nu-ncape Rău-n Bine,
Marea-n bălțile veline,

Pata-n trupul – cel curatul,
Și în sufletel – păcatul.

SĂ TE-NTORCI

Scumpe Grig,
acum te strig
și te chem cu disperare
ca să-mi vii din depărtare.

Ca să-mi vii pe drum de țară
ostenit, în fapt de seară,
să adaști la mine-acasă,
să-ți dau pita pântecoasă,
pita rumenă și bună,
ce ne-adună împreună,

ce ne-adună grămăjoară
într-o margine de țară,
din răspântii, din răscruci,
să te-ntorci, să nu te duci,
căci Grigore, fără tine,
nimeni nu o duce bine.

Te aștept, te rog ia seama,
ca odinioară, mama,
printre-arbuștii de tutun,
și-aștepta copilul bun

și păstra-n ștergar curat,
un coltuc pentru băiat.

Puțintică și ușure,
te-aștepta lângă pădure
să te-ntorci de la Lipcani
cu un grup de băietani
și te-ntâmpina voioasă
ca să-ți spună ce-i pe-acasă.

LA PLECAREA POETULUI

Stau poeții strânși ca frații
Și auzi reverberații

Dintr-o inimă comună;
Iar din proaspăta cunună

Care fruntea-i înconjoară
E-mpletită-o floare rară,

Ce-i culeasă de pe glie,
Floare sfântă, Poezie.

Floarea cea nemuritoare.
Însă-i floarea care doare;

Ea-i stropită-atunci când plânge
Cu sudoare și cu sânge.

Floarea limbii românești
Răsărită-n Ipotești.

CUM SĂ-L CINSTIM

N-avem dreptul, n-avem dreptul
Să uităm curând, Poetul.

Să nu-i strângem, înțelept
Poezia lui la piept.

Poezia lui la sân
Imortelă dintre fân.

El s-a dat, s-a împărțit,
Și plângând, s-a nevoit.

Să ne-aducă nouă-n dar,
Boabe de mărgăritar

În cuvinte potrivite,
Cu răbdare migălite.

Într-o carte, și-altă carte,
Care ni l-au smuls din moarte.

Și l-au așezat, firesc,
'N Panteonul românesc.

FLORILEGIU

Îți aduc un florilegiu,
De cuvinte, în arpegiu,

Cum și tu ți-ai smuls din minte
Râuri-râuri de cuvinte

Să ne-mpaci și să ne-mbuni,
Ca la rău să fim imuni.

Pentru nobila menire,
Meriți fluvii de iubire...

CRUGUL SĂU

Trup și suflet amândouă,
S-au pornit la ceas de rouă,

Să ofteze, să suspine,
După tine, după tine...

Văduvite deopotrivă,
S-au trezit că-s în derivă

Fiindcă, blând, Poetul sfânt
Părăsește-acest pământ

Și-și înalță drept, curat,
Crugul binecuvântat.

ÎNCĂ O POVESTE

Aerul cel sfânt al vetrei
Ne trimite un cuvânt

Printre mâțe, motocei,
Vechi târlici și botoșei,

O căldare de cenușă,
Azvârlită printre ușă

Și-o poveste pentru voi.
Haideți s-o aflăm și noi.

Lemne duduind în jar
Și din spuza lor apar

Fel de fel de arătări
Răsărind din patru zări.

Sunt moșnegi și sunt băbuțe
În cojoace și hăinuțe

Cușme mari purtând pe cap.
Iată-l și pe Harap Alb.

Stă cu Spânul în dispută.
Bătălia e pierdută.

Sare Spânul în fântână
Pentru zile-o săptămână;

Se întoarce voinicelul
Și îl scapă pe mișelul.

Mai apoi vin Flămânzilă,
Vine Păsări-Lăți-Lungilă,

Vine Haplea și Gerilă,
Vine mai apoi Gerilă.

Toți acești eroi de basme
Izvorâte din fantasme

Ni le-aduce un drag Poet
Și ne strânge în buchet.

Toți au stat acum din joc.
Gura-i magică de foc

De la vatra cu povești.
Tocmai tu vrei să lipsești?

GRAIUL NEAMULUI

Grai cu tâmples-mbrobonate,
Cel ce și-a făcut dreptate

Câștigată-n bătălii
De eroii, mii și mii.

Dor ne ești, desăvârșire
Și simbolul de unire.

Vatra însăși te-a născut
În dureri și te-a crescut.

Țarina te-a adoptat
Ca pe-un prunc ce-i așteptat.

Și poeții te-au cântat
Toți cu glasul avântat.

Renăscut din cronici sfinte,
Glas de roură fierbinte

Ai rămas, ca înțeleptul,
Pe o carte la Poetul...

LIMBA ROMÂNĂ

Ai sădit pe-al său altoi
Toate vorbele de soi

Pe scheletul ei străvechi
Verbele perechi-perechi.

Pe acea ființă vie
Ai clădit pe veșnicie

Edificiul tău gigant
E plăcut și impozant.

Pe așa arhitectură
De o eleganță pură

Astăzi toți urmașii suie
Pe poteci, pe cărăruie,

Pân' la vârf, pe întrecute,
Chiar pe diferite rute.

Limba-i mijlocul prin care
Prinde orice vis culoare.

Ideal spre care tind
Fără pizmă, fără jind,

Toți românii înțelepți
Ce-au rămas frumoși și drepți.

DAR - ABECEDAR

Pentru muguri-mugurași
Ștregăreii copilași

Tu ai scris Abedecar
Și ni l-ai trimis în dar.

Noi am învățat citirea
Descifrând ce e Iubirea

Și de Limbă și de Glie
Fie munte, ori câmpie.

Iar apoi am deslușit
Cum să scriem negreșit.

Pentru-așa averi prea sfinte,
Noi îți mulțumim, părinte!

CHEMAREA MAICII

Hai, copile, hai acasă,
Vino repejor la masă

Vin la maica, băiețel,
C-am bucate fel de fel.

Ți-am făcut și plăcintele,
Vărănițe și bezele.

Ia bucatele și papă
Că îți lasă gura apă.

Strigă mama mult și bine
Căci pruncuțul nu mai vine.

A plecat și nu se-ntoarce,
Că-i momit de niște Parce.

Plânge maica-n strigăt mut
Pentru pruncul ei pierdut.

CÂNTECELUL

Am un cântecel. El suie
Ca în munți, pe cărăruie.

Are gustul bun de pâine
Frământată pentru mâine,

De vin aspru și amar
Și de stea de chihlimbar

Este-un cântecel de iarbă
Ce mi-l cântă moșu-n barbă.

Îl îngână și bunica.
Are versuri – atâtica,

Are și-un refren ciudat.
Vreți să-l cânt? Na, c-am uitat.

O CASĂ ÎN CÂNTEC

Ți-ai făcut în cântec casă
Spațioasă și frumoasă

Iar din limbă un sălaș
Pentru soață, copilaș

Și c-un aer pur, blajin,
Ca și cerul cel senin

Tu din faguri de cuvinte
Rostuiești învățăminte.

Te adaugi cântului,
Să ții piept pământului.

Te adaugi versului
Și pui capăt mersului,

Fiindc-atunci când scrii, plutești
Înspre sferele cerești

Și atunci când versuiești,
Tu, Poete, nemurești.

16 - 20 ianuarie 2009

ALFABETUL

Nu l-a născocit Poetul
Pe Bunicul alfabetul,
Dar, Poetul, pentru noi
L-a păstrat în straie noi

Așezându-l drept icoană
Lângă fața diafană
A măicuței sale sfinte
Aducând învățăminte

Despre cum să îl cinstim,
Slovele când buchisim.
Cât ar fi și-ar fi de greu
Să-l păstrm intact mereu

Să-l cântăm în Poezie
Căci e-a noastră avuție.
E-o comoară fermecată
Cu sfințenie lăsată

Nouă de prin moși strămoși
Ca să creștem bucuroși,
Să ne facem mai deștepți,
Mai frumoși, mai înțelepți.

ALBINUȚA

Hai, copile, dă fuguța
Și deschide Albinuța
Și-ai să vezi, din ea tresar
Flori cu aripi ca-n ierbar.

Să culegi sfios buchetul
Să se bucure Poetul,
Tatăl ei ce-a zămislit-o
Și cu drag ți-a dăruit-o.

Vei găsi în ea de toate,
Tu, primește-le, nepoate,
Băiețele ori fetiță
Cât ai fi de neghiniță.

Ca-n palatul de cleștar
Vorbele din ea tresar,
Poezii și cântecele
Pentru vârste mititele
Prichindei și prichinduțe
Privegheați de Albinuțe.

BUNGHÎȚĂ

Are ochi de bunghișori
Mici și foarte zâmbitori
Și gurița, o cireașă.
Deocamdată, stă în fașă.

Pielea lui e ca de pluș
Și-l mai cheamă Bebeluș.
Iat-o și pe Miradora,
Lui Bunchiță-i este sora

Ce se poartă ca mămica
Și mi-l leagănă, fetica

Pe picioare subțirele
Și-i îngână cântecele.
Nani, puișor, Bunghiță
Cu o gură de-aluniță,

Cu doi bunghi în loc de ochi
Să nu-i fie de deochi.
Cu năsucul cărn și mic
Parcă-i nastur de pitic.

Nani, fiu al tatălui,
Dorul împăratului,
Nani, pui de bunghișor,
Nani, dragul meu fecior.

LA POARTA DORULUI

Înviforat și trist ca niciodată
Poetul azi s-a lepădat de toate,
S-a dus la poarta dorului să bată
Dar n-a putut pătrunde în Cetate.

Ci, gureși, l-au oprit, lătrând, zăvozii
La margine de drum de lângă Prut,
Venit-au să-l salute voievozii
Cu scuturi și cu paloșe de lut.

Cu sufletul o candelă plăpândă
Dar care-ardea neconținut cu dor
El a rămas o lacrimă flămândă
Străfulgerând un vis nemuritor.

23 ianuarie 2009

PASTEL

Cum se simte gustul românesc
În Moldova, dincolo de Prut!
Grâul, păpușoiul se ciulesc
Așezând câmpiei început.

Parcă cetina miroase-a cer
Și-n văzduh se simt arome line,
Se întorc și oaie și oier
Pe-nserat venind printre sulcine.

Ciobănaș cu pasul legănat
Zi-i din fluier doină românească,
Până nu duci turma la iernat
Chiar și iarba să se veselească.

Tot la fel sunt satele pe-aici
Iar când pomii înfloresc sub soare
Mii de albinuțe, fluturi mici
Iama dau de-a valma prin răzoare.

Mult mi-e drag de românescul plai
Și de gura raiului română
Tu copile, nu mai sta și hai,
S-alergăm prin rouă, mână-n mână...

PLÂNGE PLÂNSETUL ÎN MINE

Porți valorile perene,
Peste tot, barasabene.

Porți în sufletul curat
Tot ce maica ți-a lăsat.

Duiosie și candoare,
Iarba satului te doare.

Se răstoarnă țărna-n tine
Și răsar pe loc glicine.

Se răsfrânge-n țărna plânsul,
Țipă cerul după dânsul

Plânge plânsetul în mine
Frate drag al meu, vecine,

Într-un viscol de culori
Se răscoală mii de flori.

Și lumina se răscoală
Când ia chipul tău pe coală

Și țâșnește din pământ
Să ia formă de cuvânt.

Plângi Moldova Basarabă,
Plânge-l, c-a plecat degrabă,

Plânge-l c-a plecat ițit
În cuvântul nerostit.

Galati, 18-20 ianuarie 2009

DOR DE CODRU

Îndrăgostit de codrul nins
nu poți fi niciodată-nvins
și nici înfrânt n-o să poți fi
când codrul te-o nemărgini

când codrul te-o cuprinde-n sân
recunoscându-se stăpân
și tată, frate și copil
nu-l poți privi străin, ostil,

ci poți a te îngemăna
cu frunza lui a semăna,
cu ramura din lăstăriș
cu bradul ce-ți va sta pieptiș

cu cetina ce te-mpresoară,
cu amiros de lilioară

și cu răcoarea adiată
din preacuratul sân de fată

cu tril de păsări avântat
spre-un cer, de îngeri săgetat.

De codrul-frate-ndrăgostit
nu poți să nu fii fericit.

Cezara Adamescu, 14 februarie 2009

INVOCĂȚIE:

Vino-mi-te, vino iară,
și te adă, adă-mi-te,
să aprinzi o stea amară
dintre stele nemurite.

Adu-mi viață din murire,
trage-mi cerul în priviri,
Mlajă întru nălucire
Pân' la primele iviri

Ale tainicei Selene
Raiul înviind în gând,
când se prăbușește-n vene
Sângele de dor, plângând...

Vino, palide Luceafăr,
ca pe valuri reci călcând
din imperiul încă teafăr
părăsit de nu știu când.

Vino să-mi aduci prinosul
și pe frunte-așează-mi laur
vin cu Dumnezeu Hristosul
pacea s-o presari pe plaur.
Nici nu știu cum să te-mbii

să-mi cobori, Luceafăr, dară,
Mort frumos cu ochii vii
și cu sufletul pe-afară.

Și mai adu-mi, strop de rouă,
apă vie și nectar.
Să-mi acoperi - pleoape - două
cu parfum din flori de har.

Vin, pe buze cu mineiul
cu icosul și psaltirea
și mai adu-ți martor, Teiul
să mă-nvețe ce-i iubirea.

Adu-mi plopul cel stingher
”Lacul codrilor albastru”
adu-mi cântecul de ler
înălțat în crug de astru;

Că-n grădinile celeste,
Al Veronei sfânt Emin
Ne va fi, ne-a fost, ne este
Românesc destin. Amin!

C.A. 14-15 iunie 2009

LUMINĂ-N DUMINICA ORBULUI

Aduceți, aduceți degrabă Lumină
Izvorul menit vieții veșnice
Aduceți merinde la Ultima Cină
Ulei dăruiți pentru sfeșnice...

Și faceți lumină-n Duminica Orbului
Gonind întunericul strâns între pleoape
Și seva primiți-o din inima sorblui
Când vreți să vă trageți zenitul aproape.

Și-apoi genunchind implorați Duhul Sfânt
Vă faceți izvor și cuvânt vieții veșnice;
Din cer presărați flori de har pe pământ
Aduceți lumină în ceară de sfeșnice.

Iar când obosiți de prelungile ploi
Flămânzi și-ntinați de nespusă durere
Să fiți untdelemnul din sfeșnice – voi –
Această ofrandă chiar Domnul v-o cere...

24 Florar, 2009

MAI PRESUS DE CUVINTE

Ce sunet care nu mă minte
răzbate sus, peste cuvinte?
E oare vântul, e furtuna
e primăvara, e minciuna?

Din sfânt potir de rouă mângâiat
cuvânt cules-am, cel adevărat.
Era stropit cu picuri de argint
și semăna cu stropii de absint.

E-o lume - decât îngerii - mai presus
mă cheamă iar în lumea lui Iisus.

Tresar zburliță de un gând pe fugă
și-nalț din sfânta liniște - o rugă.
E-atâta cer, atâta cer în noapte
încât dau buzna gureșele șoapte.
Mă ninge, mă-nmormântă-n dalb
Cuvântul sacru-nmiresmat și alb.

O voce din lăuntrica tăcere
îmi cere vin de ambră, pâine-mi cere.
I-aș da, că am destule de-mpărțit
dar sunt străpunsă veșnic de-un cuțit
și vin și vin potirele să-mi toarne
din corn de cerb, pe gât, un vin de...
coarne!

Ies greieri din pământul ca de smoală
alunecă pe brațe și în poală.
și un luceafăr mic se uită-n sus
cum totu-i de cuvinte, mai presus.
Ce strigăt și ce liniște adâncă!
Sunt apă, sunt podiș tăind o stâncă...

În zori mă înveșmântă aurora
dar ce departe-aproape e Cocora!
A nins, și galben-galben e în mine
de parcă m-aș scălda printre sulcine.
Străbat pădurea în picioare goale
și parcă-aș merge sute de ocale.
Dar cum să mă opresc, Iisuse Sfinte
când mă înalț presus, printre
cuvinte...

Eu pot acum chiar sunetul să-l cânt
și să mă-nalț pe coamă de Cuvânt
eu pot...dar cine mă oprește?
E chiar ecoul care mă-nsoțește...
E cântecul de sine rătăcit
dar nu l-aș vrea de Tine sărăcit.
Ci, dimpotrivă, l-aș dori bogat
în tomuri groase-mi fie-antologat
pre când voi fi doar scrum și tină
și sufletul o zare de Lumină.

M-am desfăcut dintru-nceput de tină
și scriu acum pe zare, pe Lumină
și dau autograf pe orizont

e bont creionul, cine ține cont?
A început lumina să se scurgă
pe coama mea cea de sireapă
murgă...

Acolo doar e aerul înalt
eu l-aș străbate lesne, dintr-un salt.
Dar nu vreau însuși spațiul
să-ngenunchi
sunt creangă de cireș fără de trunchi
sunt ramură-nflorită de măslin
de parcă m-aș întoarce-n mine - vin
nepoposind vreodată într-o gară
mi-e frig și ning cu stele mici de
ceară...

Veniți, străjeri, e noaptea pe sfârșite
aleargă stele în aer, rătăcite.
Deși mi-am căutat până spre zori,
iubitul
eu m-am ciocnit de umăr cu Zenitul.
Venea dinspre Nadir ca o nălucă
și iarăși mă cuprinse dor de ducă.
Văzutu-l-ați voi, fete și fecioare
pe sufletu-mi pereche rupt din Soare
în lan de răsărită-n zori ițit
ce dus a fost și n-a mai fost venit?

SE SCALDĂ UMBRA ÎN LUMINĂ

Din Răsărit până-n Apusul
Se leagă Spusul de Nespusul;
Se leagă vorba cu tăcerea,
Se leagă Crucea cu-Învierea.

E-o preamărire-n Umilință
Și-atâta lipsă-i în priință.
Atâta gol se află-n plin
Și-atâta miere în pelin!

Dar cine ar putea să-mi spună
Cât Adevăr și cât Minciună,
Ori câtă Moarte zace-n Fire
Pre cât Trădare în Iubire?

Se scaldă Umbra în Lumină,
Se-ncruntă noru-n zi senină
Pe când Cel Drept subit se-ndoaie,
Cuvântul naște scris pe foaie

Iar pruncul lui abia născut
Devine versul meu durut.
Se-nnoadă firul în cerneală
Și curge albul în sineală,

Se scurge roșul în pahar
Și-n suflet răspândește har.
Iar Pâinea cea suprafirească
Menită să ne mântuiască

Atunci când vorbele se-ntrup
E Sângele zvâcnind în Trup.
De-atâtea întâmplări limbute
În suflet pietrele stau mute.

Se scaldă noru-n luminiș
Privind la soarele furiș.
E-un cer, sunt două ceruri, oare
Când cern petale de ninsoare?

Sunt eu, ești tu cel așteptat
În rana mea nevindecat
În rana mea, tămăduit
De neiubit, de preaiubit?

22 aprilie 2009

ESEU

**CÂND VIAȚA DEVINE OPERĂ –
GRIGORE VIERU ȘI POEZIA
LACRIMEI SALE**

GRIGORE VIERU,
CELE MAI FRUMOASE POEZII,
Editura JURNALUL, București, 2009

A intrat deja în tradiție ca, periodic, *JURNALUL NAȚIONAL* să ofere cu generozitate cititorilor săi, CD-uri, DVD-uri și cărți de colecție, de mare valoare patrimonială, la un preț foarte accesibil, colecție îmbogățită cu voci din fonoteca de aur, ori cu lucrări din fondul de carte național, fapt îmbucurător pentru marea majoritate a cititorilor care nu ar avea altfel, posibilități de achiziție.

De această dată, luni, 16 februarie 2009 Jurnalul Național a avut binecuvântata inspirație de a edita la Editura *Jurnalul*, volumul antologic de excepție, dedicat memoriei marelui Poet național basarabean *GRIGORE VIERU*, volum numit cu titlul unei colecții a Editurii Albatros, *CELE MAI FRUMOASE POEZII*, un tiraj foarte generos de 50.000 de exemplare, care au ajuns în mâinile cititorilor din ambele țări.

O selecție riguroasă a poeziilor din întreaga creație a prestigiosului Poet plecat de curând și în chip năprasnic dintre noi, ne stă la dispoziție, astfel, spre aducere aminte și spre cinstire a memoriei sale.

Este, de fapt vorba, de retipărirea, la inițiativa inspirată și generoasă a Domnului Marius Tucă, director al acestui ziar, a antologiei: „**Strigat-am către tine**”.

Volumul, frumos îngrijit, beneficiază de o prefață generoasă, scrisă de Poetul Adrian Păunescu și, în mod cu totul emoționant și tulburător, având în paginile sale, și Ultimul articol al lui Grigore Vieru, ca o replică în urma atacurilor din presă, acest articol fiind comentat cu mare mâhnire în suflet de către Poetul Adrian Păunescu.

Este vorba de un zguduitor text apărut în cea mai importantă publicație literară românească din Basarabia, „Literatura și Arta” – în ziua de 15 ianuarie 2009, text intitulat „**Noi atacuri golănești în presa oficială**”, în care, cu mare durere, Grigore Vieru divulgă faptul că a fost din nou „descoperit” spion român, în două ziare, „**Flux**” și „**Moldova suverană**” și Poetul își revendică dreptul de a-și apăra demnitatea și onoarea de om.

Într-un scurt Post-scriptum la textul cu pricina, Grigore Vieru întreba respectivele ziare:

„**Cum poți fi spion al Limbii**”

strămoșilor tăi, al Istoriei neamului tău, al propriilor suferințe?”

Aproape că nici n-ar mai fi nevoie de comentarii, atât este de absurdă ideea ca acest uriaș Poet, să fie spion.

Textul este comentat în volum de către Poetul Adrian Păunescu în articolul numit: **„Marele spion român în spațiul românesc”**.

Poetul Adrian Păunescu, pe sfântă dreptate, încearcă o reparație a memoriei Poetului basarabean, „*un fel de gest de participare la reconstrucția casei poetului, după ce acesta s-a mutat în altă casă, cea veșnică*”.

„*În cele mai bune poezii ale sale – scrie Adrian Păunescu, Grigore Vieru e simplu, nu numai ca iarba, nu numai ca pâinea, ci și ca Biblia*”. Magistral exprimat acest adevăr!

„*Trebuie să-ți fi ajuns sufletul un trist și searbăd deșert (chiar dacă multilingv) ca să bagatelizezi, din dezhidratarea ta de care nimeni nu e vinovat, cărțile, viața, și, acum, mormântul lui Vieru.*

Din ce perspectivă scriu eu toate acestea? Din convingerea că, atunci când supraviețuitorii „cumplitelor vremi de acumu” își vor crea vizibilitatea necesară către valori, ei vor descoperi în Vieru pe unul dintre cei mai valoroși, mai importanți și mai curați poeți ai limbii române.

*Vieru e marele spion român în spațiul
românesc și, de curând, în cer:*

Simplu ca iarba.

Simplu ca pâinea.

Simplu ca Biblia.

2-3 februarie 2009

Adrian Păunescu

Prefața poartă un titlu omagial grăitor:
**„Peste viață și moarte, Opera” - Adrian
Păunescu despre Grigore Vieru - POETUL
DIVIN AL NEAMUMULUI ROMÂNESC.”**

Prilej pentru prestigiosul bard român de
a-i evoca în emoționante pagini, viața și opera
marelui dispărut, prieten și frate – Grigore Vieru,
de a scoate la iveală o prietenie pe viață și pe
moarte în care nici una din părți n-a trădat.

Poetul de referință al Basarabiei și al
întregii țări – așa îl numește Adrian Păunescu pe
Grigore Vieru.

Cutreierând **„pe harta mică a
României Mari”** - care este Poezia, Grigore
Vieru **„se confundă, prin profesia lui,/ cu
tragedia de la granița poporului său”** („*Sens
unic*”) - scria Adrian Păunescu în iunie 1992 în
Jurnal de front, când a mers, alături de Grigore
Vieru pe linia întâi în Transnistria („Cu Vieru, în
1992, pe granița latinității. Transnistria, linia întâi”).

Acolo, Grigore Vieru, cu o forță
nebanuită, în pofida vocii scăzute, dar cu

rezonanță și foarte percutant în sufletele românilor, așa încât, glasul său este auzit de sute de soldați: „*Grigore le vorbește cinstit și convingător./ Are în tot ceea ce zice, în toate gesturile lui,/ Ceva de călugăr inspirat și hieratic*” („*Să nu vorbești despre Unire*”).

Prefața se încheie cu ultimele zile din viața marelui Poet, zilele de chin și agonie în care milioane de oameni se rugau pentru revenirea sa, dar și cu un poem tulburător, versuri pe care le redăm integral pentru dureroasa și înlăcrimata frumusețe sălbatică a lor, versuri rămase în conștiința participanților:

„IARTĂ-NE, GRIGORE! – versuri citite de autor la ceremonia funerară: Sentunecă pământul și lăcrimează cerul,/ Sendoliază frații și mamei îi e rău,/ Trec lumânări aprinse, spre Rai, la Chișinău,/ Bat clopotele-n țară la moartea lui Vieru.// De fapt, pe cine pierdem? Noi nici nu știm prea bine,/ În vălmășagul vremii isteric și corupt:/ Adevărata țară se află dedesupt,/ Cu marii morți pe care-i uităm fără rușine.// Mai până ieri, Vieru venea la noi în casă/ Și ne purta de grijă, cu sufletul lui bun,/ Și în zadar cuvinte, în cinstea lui se spun,/ Cel prigonit în viață, de viața lui se lasă.// Îngheață parcă focul, pe toate-aceste vetre,/ Pe unde el, divinul, a suferit nedrept,/ Când iudele, zdrobindu-i și cap și scris și piele,

*Pe străzi și în ziare, au dat în el cu pietre.//
Cinstit și vulnerabil, dar ne-ncercat de
teamă,/ Siberia sfidând-o cu-n pâlpâit
plăpând,/ El țara lui întreagă, purtându-și-
o în gând,/ Credea suprem într-însa, ca-n
propria lui mamă.// Și, totuși, n-are nimeni
o simplă remușcare/ Pentru calvarul zilnic
al marelui poet?/ Și totuși, n-are nimeni o
urmă de regret,/ Că prea urâtă-i viața și prea
absurd se moare?// Drogați de bătuția puterii
și a pâinii,/ Bolnavi de egoismul abject și
diavolesc/ În ură și-n trădare, copiii noștri
cresc,/ Mai oameni decât omul, or să ajungă
câinii.// În cel ce pleacă astăzi, din strâmba
noastră lume,/ A lăcrimat o țară și s-a ascuns
un neam/ Și eminesciana pereche, râu și
ram,/ Îl știe după nume și-nvață să-l rezume./
/ Se află în morminte o Românie-ntreagă/
Și am rămas deasupra, nevrednici, noi, cei
vii,/ Și ne e dat blestemul să nu-i putem găsi/
Decât în niște lacrimi care de ei ne leagă.//
S-a-ntunecat pământul și lăcrimează cerul,
Românii plâng plecarea poetului divin,/ Și
semne dinspre case și din morminte vin,
Acum, spre Eminescu a și pornit Vieru.//
Nefericită vreme-a noroaielor majore,/ Din
nou se-așează vama și granița-ntre frați,/ Așa
că pentru drumul pe care-ai să-l străbați,
Îți murmurăm adio și iartă-ne, Grigore. 19
ianuarie 2009”.*

Adevărul este că, Poetul Grigore Vieru va rămâne pentru tot românul iubitor de mamă, de poezie, de neam și de limbă (la Poet acestea se contopesc într-una singură care poartă numele de Iubire) – o nevindecabilă rană.

Un bogat material documentar, omagial și evocator, însumând 32 de pagini de jurnal, presărat cu fotografii și poeme oferă ***Suplimentul de colecție***, cu mărturii emoționante, rupte din carne și din sânge, rupte din lacrima ierbii, ale celor care l-au cunoscut și iubit pe Grigore Vieru. S-au folosit imagini din arhiva familiei Vieru care ilustrează cât era de iubit și apreciat.

Iată câteva din aceste mărturii:

„Îmi amintesc tot mai mult acea aură creată în jurul chipului său, mai tânăr decât îi era vârsta, și pe care vedeam adunată toată suferința și bucuria poporului care ni l-a dăruit. Și m-am mirat în sinea mea că avea ochii albaștri și părul rarefiat ca al unui copil alintat. (...) Și nu voi uita niciodată cum Grigore Vieru ne-a spus că nu ne îmbrățișează, ci ne cuprinde. La plecare, și-a desfăcut ușor coșul pieptului și ne-a înghițit în ființa lui.” (Daniela Șontică).

Una din imaginile folosite în ***Supliment*** înfățișează piatra de pe mormântul pe care și-l

pregătise Poetul, alături de mama sa, și pe care se vede inscripționat, epitaful pe care și l-a compus: „**Sunt iarbă, mai simplu nu pot fi**”.

Mărturia fiului său Călin este înduioșătoare, fiindcă revendică un timp al copilăriei în care și tată și fiu se confundau în joacă: „**Tată, eu am descoperit niște figuri care mă vor ajuta să-i trântesc pe colegii de clasă.**” **Tata a intrat imediat în rol și mi-a zis: „Ia demonstrează-mi!” Vreo săptămână după aceea ne-am tot trântit prin casă ca doi copii. Acum îmi dau seama cât de mult am profitat de caracterul lui copilăresc. Era atât de ușor să-l conving să-mi ia o jucărie**”.

Și fiul Teodor mărturisește: „**În clasa a treia învățam poezii scrise de tata, mi se părea cât se poate de firesc să fie așa, mă bucuram și eram mândru că profesorii vorbeau la orele de limba română cu multă admirație de Grigore Vieru și de creația lui. Din patriotismul lui ne-a transmis și nouă, dar din talentul de a scrie, din păcate, nu.**”

În cuvinte cât se poate de simple, soția Poetului, Raisa Vieru evocă principalele momente din viața lor.

„**Nu făcea parte din nici un partid. Partidul lui a fost Limba Română și poezia.**”

O mărturie generoasă oferă prietenul său, Poetul Adrian Păunescu despre cum l-a cunoscut și ce i-a legat atât de strâns:

„...la rândul meu citisem în urmă cu mult timp o carte a lui Grigore Vieru dedicată mamei, în alfabet chirilic. Și îmi dădea aceeași impresie pe care mi-o lăseau fotografiile românilor din Ardeal îmbrăcați în haine militare austro-ungare. Așa era poezia lui Grigore Vieru în alfabet chirilic. Și el, în poeziile lui tipărite în alfabet chirilic, spunea adevăruri românești de o profunzime excepțională și de un curaj care putea să-l ducă la zid, la Curtea Marțială, pentru că după ce numeroase poezii evocau figura mamei, nevoia fiilor de mama lor, nedreptatea care se face mamei, el venea cu acest final, simplu și genial: „Mamă, tu ești patria mea!” Era decodarea întregii lui suferințe, fiindcă el pe de o parte își iubea mama de la Pererîta, pe de altă parte își iubea mama simbolică – țara, România – asta a fost una dintre obsesiile poeziei lui”.
(...)

„Chiar dacă Basarabia nu se va întoarce la patria mamă în următorii doi, trei, cinci ani, chiar dacă nu se va întoarce, Doamne ferește!, niciodată, Grigore Vieru, poetul basarabean, va rămâne în mod ireductibil un mare poet român. Iar poezia patriotică nu e pentru el o glumă, un joc de țurcă, nu e pentru el o pălăvrăgeală sinonimică și tautologică, ci un destin, o suferință.” (...)

„La Vieru poezia e un mod de a se despovăra, o mărturisire, Vieru este unul dintre marii poeți de dragoste ai lumii, unul care consideră și poezia patriotică tot poezie de dragoste.”

Adrian Păunescu îi face un portret neașteptat:

„Avea un halou de lumină, care impunea și în fața securiștilor moldoveni și ruși.”

Emoționantă este și prietenia care l-a legat de Nichita Stănescu, prietenie evocată de Adrian Păunescu:

„Când povestea despre întâlnirea lui cu Nichita și despre felul cum l-a dus Nichita la un zid și i-a spus: „Urcă-te pe umerii mei și ai să vezi casa lui Eminescu”, iar dincolo nu era nici o casă, dar Nichita i-o descria și Vieru îi spunea: „Da, da, o văd, o văd”.

Dragostea de aproapele era esențială pentru Grigore Vieru. Iată ce spune, în acest sens, Adrian Păunescu despre cum iubea Poetul și cum se apropia de oameni:

„Vai, cum vorbea în public, cum se apropia de ardeleni, de oamenii simpli, cum se apropia de intelectualii din Ardeal! Voiau să fac mari festivaluri cu el, unii dascăli au și venit pentru el de prin zona Petroșanilor la Geoagiu să-l întâlnească, să se bucure de geniul lui. Și el ținea foarte mult la

cititorii și în genere la contemporanii lui. În noaptea accidentului, venea de la serbarea Eminescu, el n-a apucat să se izoleze, n-a putut să disprețuiască oamenii. A știut bine să iubească și să transforme iubirea lui de femeie, iubirea lui de țară, iubirea lui de mamă într-o operă poetic absolut fenomenală, așa cum spun în finalul prefaței pornind de la un vers al lui Grigore de pe crucea de la Pererîta: „E simplu ca iarba, e simplu ca pâinea, e simplu ca Biblia”. Acesta e, în haosul momentului, portretul lui Grigore Vieru.

Adrian Păunescu vorbește și despre clasicitatea lui Grigore Vieru și faptul că trăsătura lui fundamentală era – omenia.

De asemenea, subliniază faptul că i s-a decernat o medalie prea târziu, când acesta nu mai era în viață.

Jurnalista Violina Crăcană, secretar de redacție la „Flacăra” lui Adrian Păunescu, dă o mărturie emoționantă:

„Nu mai știu exact când l-am văzut prima oară. Dar parcă îl știu de când lumea. Aș îndrăzni să spun că era un om continuu.”

Ilustrul poet Nicolae Dabija spune: *„Grigore Vieru a fost mai mult decât un poet. El a fost un simbol al Basarabiei înstrăinate.”* (...) *„A alcătuit abecedare, manuale pentru școală, a compus cântece*

care să ne îmbărbăteze. Poeziile lui Vieru, odată scrise nu mai erau ale lui. El era al lor. Profilul poetului, felul de a fi, de a rosti cuvintele, parcă fusese modelat de acestea. Unele dintre poemele sale deveniseră cântece. Multe deveniseră folclor. Lumea le rostea, trecându-le din gură în gură, omițând numele autorului.”

Tot Nicolae Dabija face aprecieri elogioase cu privire la opera lui Grigore Vieru:

„Pentru noi, Grigore Vieru a însemnat un model de scriere.

Scrisul lui s-a situat la hotarul dintre Ceva și Altceva, mereu Altceva, Poetul durându-și zidirea pe fundamentul pus de marii cîitori ai literaturii române, el sporind-o în înălțime cu pietrele proprii. Spre deosebire de unii tineri condeieri care au îmbătrânit fără să se maturizeze, Vieru n-a fost tânăr niciodată. El s-a născut bătrîn. Ca poet, evident.”

Poetul Arcadie Suceveanu spune: *„O dată cu trecerea timpului, s-a constituit mitul Grigore Vieru, aura sa poetică și mesianică a crescut. Poetul a devenit, în chip firesc, simbolul renașterii naționale, figura tutelară a Basarabiei. Pentru mulți, el simbolizează Poetul.”*

Șirul mărturiilor continuă și sunt toate emoționante și tulburătoare.

În mod surprinzător, fostul președinte Ion Iliescu, declară:

„În cazul marelui dispărut, biografia și poezia s-au întâlnit într-un singur și tulburător destin. Nu e deloc întâmplător că viața pământească a lui Grigore Vieru s-a oprit după ce se întorcea de la o manifestare consacrată poetului nostru național Mihai Eminescu. Pentru Vieru, Eminescu a fost marele român al istoriei, a fost icoană și sens. Eminescu a fost cel care l-a ajutat să nu fie în exil în propria limbă, a fost drumul dintâi și cel de pe urmă.”

Academicianul Mihai Cimpoi spune, la rândul său:

„A fost o Ființă întru Poezie. Între El și Poezie se poate pune un semn de identitate absolut. Cu o înfățișare isusiacă, fragil, întruchipând Copilul și poetul, Copilul-Poet, a purtat o aură de sfințenie care ne aruncă raze de lumină și înseninare și după plecarea sa supărată dintre noi (din cauza murdăriilor și insinuărilor unor trădători și impostori.)”

Academicianul Eugen Simion face unele aprecieri însemnate cu privire la personalitatea Poetului:

„Partea frumoasă a lui e aceea care l-a transformat într-un fel de simbol al Basarabiei este faptul că el și-a asumat acest destin al lui”. (...)

„Lacrima lui este o poezie duiosă, o poezie înduioșată, plin de roua singurătății și roua durerii, a suferinței, însă această voce biblică într-un fel, mesianică se aude, se simte în versurile lui.”

Academicianul și istoricul Răzvan Theodorescu îl numește pe Grigore Vieru: *„eroul luptei naționale pentru alfabet latin și limba română”*, amintindu-și: *„L-am întâlnit ultima oară la Academia Română la 18 decembrie 2008, la decernarea premiilor Academiei, și acolo sub cupolă a fost ultimul gest pe care l-am făcut față de Grigore Vieru, atunci ne-am spus ultima dată „frate Răzvane” și „frate Grigore”, pentru că el într-adevăr trăia într-o atmosferă de emulație și de tradiție pașoptistă, patriotică.”*

Unul din cei opt sute de mii de români basarabeni care în timpul celor două refugii au plecat din calea Armatei Roșii, Alexandru Mironov, mărturisește despre Poet:

„Apariția lui Grigore Vieru a însemnat aer proaspăt.” (...)

„Popular în Basarabia, și nu numai, Grigore Vieru avea o extraordinară capacitate de a striga foarte tare vorbind încet.”

Alte mărturii emoționante sunt date de oameni de cultură și artă: Benone Sinulescu, Mirabela Dauer.

Maestrul Gheorghe Zamfir spune:
„Vieru rămâne, cred eu, cel mai mare poet după Eminescu. Se făcea un calcul că ar fi Arghezi. Alții ziceau că Voiculescu. Alții că ar fi Nichita Stănescu. Eu cred că este Grigore Vieru. Fratele Vieru era un om al Crucii, un poet care-și căuta calea spre sfințenie.”

Rapsodul Tudor Gheorghe, cel care-i cântă cel mai mult versurile, spune și el:

„Versurile veneau la Grigore Vieru dintr-o stare poetică firească. Scria dintr-o spontaneitate interioară extraordinară. El este unul dintre cei mai mari poeți pe care i-a dat limba românească.” (...) „Numele lui deschidea inimile tuturor. Tot ce era de sorginte moldovenească la numele lui nu aveau decât să lăcrimeze, să simtă, să se bucure. Erau la picioarele sufletului său”.

Președintele Ligii culturale pentru unitatea românilor de pretutindeni, Victor Crăciun, dă și el o mărturie admirabilă:

„A urmat primul Pod de Flori care cuprindea opt puncte nodale, din nord, de la Miorcani la Galați.” (...) ...deși suferind, a plecat din spital pentru a veni la marea sărbătoare a fraților de pe cele două maluri de Prut. Grigore Vieru împreună cu preotul satului s-au folosit de o barcă și au trecut în România la serbarea de frățietate. Numai

că, aproape incredibil, deși era o duminică încă friguroasă de început de mai, mulțimea a sărit în Prut, în jurul bărcii lor, trecând apele ca Moise din Biblie și jucând „Hora Unirii” în mijlocul Prutului. Ajunși pe malul drept, oamenii l-au luat în brațe, producându-se o fabuloasă întâlnire care, dacă se generaliza, atunci Basarabia revenea la Patria Mamă.”

Actrița Rodica Mandache spune:

„Grigore Vieru avea demnitate și o eleganță firească necontrafăcută, tandrețe și delicatețe sufletească, tensiune și încărcătură de subînțelesuri. A fost un mare artist neliniștit, aspirant la puritate și desăvârșire. A fost un mare român. Un luptător necruțător cu sine și sincer. Iar sinceritatea lui avea transparența aerului.”

Apreciata solistă Anastasia Lazariuc mărturisește:

„Prin versurile sale, prin harul său de a pune fiecare cuvânt la locul potrivit, Grigore Vieru ducea povestea unui popor simplu care s-a luptat cu atâtea suferințe. Cât voi trăi îi voi cânta cântecele. Prin versurile sale sper să pot transmite tot ce a lăsat în urma sa marele Grigore Vieru.”

Acestea sunt o parte din mărturiile unor personalități menite să contureze personalitatea Poetului dispărut. Vor mai fi și altele.

Deja, inițiativele au pornit să-i revendice locul pe care-l merită. Așa este și Blogul personal, creat în ziua în care Poetul ar fi împlinit 74 de ani, pe data de 14 februarie 2009. El cuprinde Biografia, Creația, Mediateca, Mărturisiri, referințe critice, fotografii, versuri, versuri dedicate Poetului, cântece pe versurile sale, Linkuri. Adresa blogului omagial este www.grigorevieru.md. Și oricine poate trimite mărturii și documente pe această adresă. O inițiativă merituosă a realizatorilor blogului.

O altă inițiativă admirabilă este cea din 26 septembrie 2008, când, Școala primară nr. 83 din Chișinău a luat numele de **Școala primară Grigore Vieru**, prin Decizia 54/5 a Consiliului municipal Chișinău/ 8 august 2008, manifestare festivă la care a participat Poetul cu familia, academicianul Mihai Cimpoi, oficialități și peste 500 de copii și cadre didactice din această școală, după cum relatează Raisa Ciobanu în Blogul amintit.

Ar fi total inoportun și neproductiv, o încercare de exegeză a poeziilor din volumul **CELE MAI FRUMOASE POEZII**, pentru că ele deja au fost selectate, validate și antologate de oameni de cultură responsabili și nu mai pot fi puse la îndoială.

Valoarea lor este pentru posteritate. Vom aminti volumele din care s-a făcut selecția: ***Făgăduindu-mă iubirii, Sângele crucii, Pod***

peste lacrimi, Moșul din leagăn.

Cartea însumează 288 de pagini și a apărut în condiții grafice deosebite.

Iar faptul că ea a fost editată într-un număr atât de generos este meritul Jurnalului Național și al directorului acestuia.

Nu putem decât să mulțumim inițiatorilor și realizatorului acestui proiect, în urma căruia, ne bucurăm astăzi de versurile prea iubitului frate, Grigore Vieru.

Și nu putem încheia decât cu versurile testamentare ale Poetului din Blogul personal.

**DACĂ N-AR FI IUBIREA, M-AȘ
TEME DE VIAȚĂ:**

*„Dragi feciori, pe-acest pământ,
Nici eu veșnic nu mai sunt,/ Nu sunt veșnic,
voi pleca,/ Unde voi mă veți uita,/ Și de unde
nimenea/ nu s-a mai întors cândva./ V-am
crescut, v-am ridicat,/ Mă pot duce,/ Mă pot
duce împăcat./ M-au pândit jivinele,/ M-a
iubit și binele./ Eu mă duc, copii cuminți,
N-am averi să le-mpărțiți./ Vă las numai
visul meu./ Care a trudit din greu./ V-am
crescut, v-am ridicat/ Mă pot duce,/ mă pot
duce împăcat./ Între voi pe-a vieții scări,/ să
nu fie supărări,/ Că zilele pe pământ/ așa
de puține sunt./ Și nu-i alt noroc mai drag/
decât fratele din prag./ V-am crescut, v-am
ridicat/ Mă pot duce,/ Mă pot duce împăcat./
Lângă doină și izvor/ Nu-i ușor să-ți fie dor./*

*Nu-i ușor să fii curat/ Pe pământ înstrăinat./
Vă las dorul cel durut/ Și nădejdea de la
Prut./ V-am crescut, v-am ridicat,/ Mă pot
duce,/ Mă pot duce împăcat.”*

CEZARINA ADAMESCU
Galați, 23 februarie 2009

CUPRINS

Întâlniri cruciale și o sărbătoare a cugetului românesc 3

Strigare 11; Bocetul neamului 15; O carte dintr-o mie 21; Mama Dochița 23; Maica 24; O stea căzând, se-nalță 25; Părintele abecedarului 26; O columbiță 28; Colind trist 29; Eminescu pentru poet 30; Izvor 31; Ai fi putut... 32; Taina care mă apără 33; Daruri 35; Pentru toți și pentru toate 36; La Pererâta și pretutindeni 38; Țara și limba 39; Plânsul pietrelor 40; Poetul 42; Poetul și țara 43; Graiul din strămoși 45; Patria și mama 46; Să te-ntorci 47; La plecarea poetului 49; Cum să-l cinstim 50; Florilegiu 51; Crugul său 52; Încă o poveste 53; Graiul neamului 55; Limba română 56; Dar-abecedar 57; Chemarea maicii 58; Cântecelul 59; O casă în cântec 60; Alfabetul 61; Albinuța 62; Bunghiță 63; La poarta dorului 64; Pastel 65; Plânge plânsetul în mine 66; Dor de codru 68; Invocație 69; Lumină-n Duminica orbului 71; Mai presus de cuvinte 72; Se scaldă umbra în lumină 75;

Când viața devine operă - Grigore Vieru și poezia lacrimii sale 77

